

Arrest

nr. 131 227 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Burundese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 17 november 1991.

Op 2 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 1 april 2014, met kennisgeving op 8 april 2014, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2.10.2014 werd ingediend door:

Naam: J. (...)

Voornaam: H. (...)

Nationaliteit: Burundese

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Zij stelt onder meer het volgende:

"(...)

Dat verwerende partij heeft nagelaten om de stukken te onderzoeken en niet heeft onderzocht of verzoeker op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

(...)

Uit de stukken die werden bijgevoegd bij de aanvraag blijkt evenwel dat verzoeker onmogelijk in de eigen basisbehoeften kon voorzien op het moment van de aanvraag.

(...)

Verzoeker was evenwel om het moment van de aanvraag financieel ten laste van de Belg die hij kwam vervoegen. Hij legde hiervoor bewijzen neer van financiële steun in het verleden op 23.05.2013, dewelke klaarblijkelijk niet in acht werden genomen door verwerende partij. (stuk 2)

Er werd tevens een loonrekening 2012 neergelegd op 3.05.2013, hetwelk wordt bevestigd in stuk 2, uit dewelke blijkt dat verzoeker allerminst zelfbedruipend was in 2012 en uit dewelke bleek dat hij ten laste was van mevr. B.C. (...) daar dit loon absoluut onvoldoende is om in het eigen onderhoud te voorzien.

Verzoeker legt bij huidig verzoekschrift nog bijkomende stukken neer waaruit blijkt dat hij nog steeds ten laste is van mevr. B.C. (...):

- Individuele rekening 2013 voor Uitzendarbeid waaruit blijkt dat verzoeker een bedrag heeft verdiend van € 1.033,29, hetwelk ver onder het minimum per jaar ligt (stuk 5)

- Bewijzen van betaling van de huur: de huur van het huis, waarvan de huurovereenkomst reeds werd bijgebracht bij de aanvraag, waar verzoeker met zijn moeder verblijft wordt tevens integraal betaald door mevr. B.C. (...). Het is met andere woorden de referentiepersoon die de huisvesting van verzoeker volledig financiert. (stuk 6)

- Verschillende deelcertificaten van behaalde opleidingen waaruit evenzeer blijkt dat verzoeker verschillende opleidingen heeft gevolgd in de jaren voorafgaand aan de aanvraag (stuk 7)

Ook uit de verschillende stukken die werden neergelegd aangaande het loon van mevr. B.C. (...) blijkt duidelijk dat zij in staat is om beide partijen te onderhouden.

4.

Verzoeker heeft te weinig inkomsten om te kunnen overleven zonder de financiële steun van mevr. B.C. (...).

Het staat derhalve vast dat verzoeker financieel door mevr. B.C. (...) wordt ondersteund en diensgevolge ten laste is van de referentiepersoon.

Er bestaat dus manifest een tegenstrijdigheid tussen enerzijds de door verzoeker aangehaalde stukken en verklaringen en anderzijds de zogezegd daarop gebaseerde beslissing.

Dat de beslissing dan ook niet gebaseerd is op de volledige en correcte feitelijke elementen van het dossier.

Concluderend dient verzoeker te stellen dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker. (...)"

In haar tweede middel voert de verzoekende partij daarnaast de schending aan van de motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In het kader van het tweede middel betoogt zij onder meer als volgt:

"(...)

Dat minstens de weigering van een verblijfsaanvraag omwille van het gegeven dat verzoeker over een (klein) inkomen beschikt geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker en zijn moeder, meer het gegeven dat verzoeker zichzelf onmogelijk kan onderhouden en financieel wordt ondersteund door zijn moeder.

Dat verzoeker hiervoor alle mogelijke bewijzen heeft aangehaald.

Dat de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing deze beslissing dan ook niet verantwoorden;

Dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;

Dat alle in eerste orde voorgebrachte overtuigingsstukken aangaven dat verzoeker op 3.05.2013 ten laste was van zijn moeder, mevr. B.C. (...), en de beslissing dan ook manifest onzorgvuldig is nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zulks niet zou zijn aangetoond geworden, quod non.

Dat de weigering van afgifte van de verblijfsaanvraag dan ook onredelijk en niet correct is en bovendien gebrekkig en onjuist gemotiveerd en onzorgvuldig onderzocht. (...)."

2.2. De verwerende partij merkt in haar nota het volgende op met betrekking tot het eerste en tweede middel:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 40bis van de Vreemdelingenwet;
- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij acht de voornoemde rechtsregels geschonden, daar zij meent dat de verzoekende partij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon, en dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een verkeerde interpretatie van het begrip 'ten laste' hanteert.

Ter ondersteuning hiervoor verwijst zij naar een arrest van het Hof van Justitie dd. 16.01.2014, waarin er wordt gesteld dat met ten laste is al er sprake is van een noodzaak aan materiele steun. Verzoekende partij meent dat dit in casu het geval is.

Verweerder verduidelijkt dienaangaande dat artikel 40 bis Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“ § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Verweerder laat desbetreffend gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

Dienaangaande kan ook nog verwezen worden naar volgende rechtspraak:

“Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid dient te worden geverifieerd of deze persoon de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (ter vergelijking kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip ten laste in het gemeenschapsrecht: H.v.J., C-1/05, 9 januari 2007). Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van een vestigingsaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).” (Zie onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 7173 van 11 februari 2008)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde ook reeds het volgende:

“De Raad meent dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, teneinde vast te stellen of een vreemdeling effectief ten laste is van een Belgisch onderdaan, vereist dat (onder meer) het bewijs geleverd wordt dat de aanvrager in zijn land van herkomst onvermogen is en niet beschikt over onroerende goederen waaruit inkomsten kunnen worden gegenereerd of over andere inkomsten.” (Zie onder meer: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrestnr. 13.792 van 7 juli 2008)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, ‘door zover het betreft ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid 1 tot 3 die de Belg begeleiden of zich hij hem voegen’.

Artikel 40bis §2 eerste lid 3° van de wet van 15 12 1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd de bloedverwanten in neergaande lijn () beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn ()

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 1512 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan een van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af." (eigen vetschrift en onderlijning)

Vooreerst, wat de verwijzing betreft naar het arrest van het Hof van Justitie dd. 14.01.2014, alsook naar de mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op voornoemd arrest.

Zo werd er door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat:

"Verzoeker kan als descendent van een Belgische onderdaan die bovendien zelf geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer, minstens wordt dit niet aangetoond, zich niet dienstig beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de interpretatie van richtlijn 2004/38/EG die van toepassing is op burgers van de Unie die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer en hun familieleden. Er wordt ook niet aangetoond dat door verzoeker een verblijfsrecht te ontzeggen, diens Belgische vader het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. In die zin kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 123/2013 van 26 september 2013:

"8.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Derec, punt 74)."

"68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend » (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Derec)". (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 122.801 van 22.04.2014)

Terwijl verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon. Het is immers niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om te besluiten dat verzoekende partij niet ten laste is van de referentiepersoon, nu zij een eigen inkomen genereert dat voldoende is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Verzoekende partij uit enkel vage beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen dat zij rekening houdend met haar economische en sociale toestand niet in haar basisbehoeften voorziet. Verweerder benadrukt nogmaals dat verzoekende partij op heden over een eigen inkomen beschikt, en dit door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig onderzoek als voldoende werd bevonden om in zijn eigen onderhoud te voorzien, zodoende dat geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd genomen.

Verweerder verwijst geheel ten overvloede nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij in het kader van een vestigingsaanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat hij niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De verwerende partij legt derhalve geenszins een bijkomende voorwaarde op aan verzoekende partij die niet bij wet zou zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor descendents van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 122.801 van 22.04.2014)

De verwijzing van verzoekende partij naar bijkomende stukken van het administratief dossier, is niet dienstig. Dit was niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de bijkomende stukken. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 1 t.e.m. 4 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verweerder laat tot slot nog gelden dat verzoekende partij enkel kritiek uit op de beoordeling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie. Het loutere feit dat verzoekende partij het oneens is met de beslissing kan geenszins tot de nietigverklaring leiden van de in casu bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus meent dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet met betrekking tot het ten laste zijn van de referentiepersoon, zodat haar geen verblijfrecht op basis van gezinshereniging in functie van haar Belgische moeder kan worden toegestaan.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;](2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;](4)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij

hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

[De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.](3)

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.](2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

De verwerende partij oordeelt in casu dat “betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Uit het administratieve dossier van de betrokkene blijkt dat hij in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.”

De Raad dient echter op te merken dat het eerste motief van de bestreden beslissing, namelijk dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon - in casu haar moeder -, minstens dubbelzinnig is, nu uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of de afwijzing enerzijds voortvloeit uit het gebrek aan stukken of anderzijds voortvloeit uit het feit dat de stukken inhoudelijk onvoldoende zeggend zijn. De verwerende partij geeft hieromtrent geen enkele verduidelijking en laat na te motiveren hoe zij tot dergelijke conclusie is gekomen aan de hand van eventueel voorgelegde stukken, en zo deze zouden zijn voorgelegd, laat zij na ze te benoemen.

Wat het tweede motief van de bestreden beslissing betreft, namelijk dat de verzoekende partij op heden zelf over een inkomen zou beschikken zodat niet gesteld kan worden dat zij ten laste is van de referentiepersoon, blijkt uit de bestreden beslissing opnieuw niet op welke stukken de verwerende partij zich baseerde om tot deze conclusie te komen. Voor zover de verwerende partij zou doelen op de individuele rekening voor het jaar 2013 dat zich in het administratief dossier bevindt, dient te worden vastgesteld dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij enkel tijdens de maand augustus op interim basis werd tewerkgesteld en gedurende het jaar 2013 1062 euro verdiende, waaruit niet kan worden afgeleid dat zij niet meer ten laste zou zijn van haar moeder. Dergelijk laag bedrag op jaarbasis stelt de verzoekende partij niet in staat om in haar eigen onderhoud te voorzien. Verwerende partij laat tevens na aan te tonen dat er sprake zou zijn van een gewijzigde situatie en de verzoekende partij op heden niet meer ten laste zou zijn van de referentiepersoon, terwijl zij in de bestreden beslissing van het tegendeel lijkt uit te gaan. Voorts kan de Raad enkel rekening houden met de stukken die aan de verwerende partij kenbaar zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het feit dat de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt dat de verwerende partij zich bij het beoordelen van de aanvraag dient te plaatsen op het ogenblik van deze aanvraag, vermag de nalatige motivering niet te herstellen en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Een schending van de motiveringsplicht in samenlezing met de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen of van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de kennisgeving van de bestreden beslissing, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij zonder eerst op een gemotiveerde wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 1 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN